

Cine este un iudeu adevărat sau Israelul adevărat?

Romani 9.6-13; Romani 2.9; Galateni 6.16

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 01.01.2019, Actualizat: 01.01.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Romani 9.6-13

Romani 9.6-13: 6 Totuși, aceasta nu este ca și cum Cuvântul lui Dumnezeu a fost fără putere; pentru că nu toți cei din Israel sunt Israel; 7 nici nu sunt toți copiii, pentru că sunt sămânța lui Avraam; ci: „În Isaac ți se va numi sămânța“. 8 Adică nu copiii cărnii sunt copiii ai lui Dumnezeu, ci copiii promisiunii sunt socotiți ca sămânță. 9 Pentru că acesta este cuvânt de promisiune: „Pe vremea aceasta voi veni și Sara va avea un fiu“. 10 Și nu numai atât, ci și Rebecă, fiind însărcinată de la unul singur, de la Isaac, tatăl nostru, 11 copiii, în adevăr, nefiind încă născuți și nefăcând ceva bine sau rău (ca planul lui Dumnezeu, potrivit alegerii, să rămână nu din fapte, ci de la Cel care cheamă), 12 i s-a spus: „Cel mai mare va fi rob celui mai mic“; 13 după cum este scris: „Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât“.

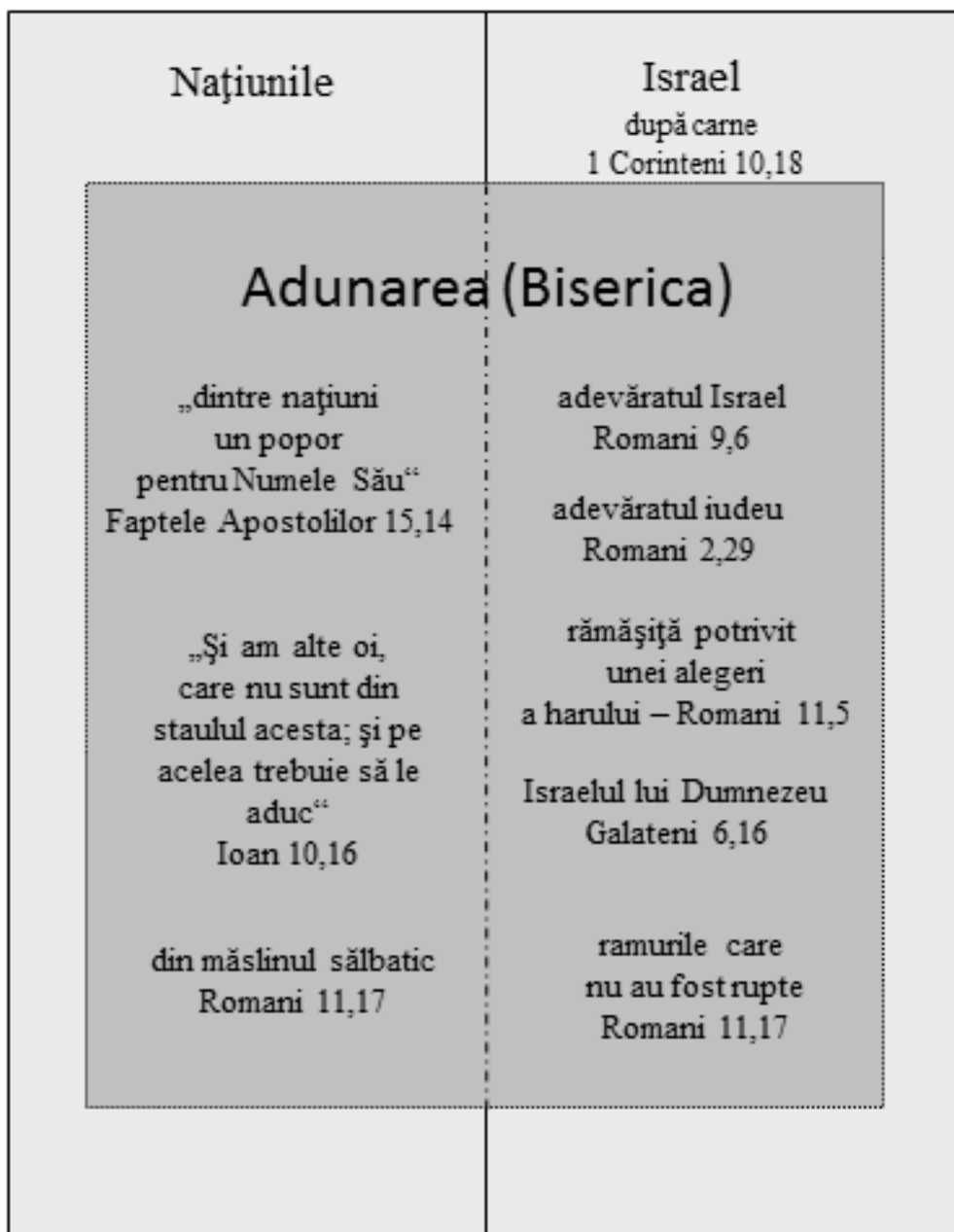
Mereu se poate citi sau auzi următoarea interpretare: În Romani 9.6-13 nu este vorba de iudeul sau Israelul în adevăratul sens al cuvântului, ci că din adevăratul Israel face parte și credinciosul creștin dintre națiuni. Cu aceasta este legată și interpretarea că Biserica a înlocuit pe Israel respectiv, Israel a trecut în Biserică, așa că Israel nu mai are nici o speranță că făgăduințele lor din Vechiul Testament se vor mai împlini vreodată. Conform acestei învățături, făgăduințele Vechiului Testament s-au împlinit în Biserică. Vrem să ne ocupăm pe scurt cu această învățătură și pentru aceasta cităm din cartea "Der vergessene Reichthum" (tradus: ["Bogăția uitată"](#)).

Apostolul Pavel întâmpină pe criticii lui, prin aceea că el însuși pune întrebarea, dacă Cuvântul lui Dumnezeu ar fi devenit fără putere. Această întrebare trebuia să vină imediat în mintea fiecărui israelit, căci el știa despre promisiunile nespuse de mărețe. Dar cum să se împlinescă ele, dacă poporul în majoritatea lui a respins pe Mesia și acum toți izraeliții erau la fel de pierduți ca și păgânii? Apostolul se preocupă cu această întrebare, prin aceea că deschide Vechiul Testament și dă răspuns ascultătorilor lui chiar din Cuvântul lui Dumnezeu. Prin nașterea naturală și prin circumcizie se aparține într-adevăr în *exterior* poporului Israel, însă aceasta nu spunea nimic despre credința și dăruirea fiecărui israelit în parte față de Dumnezeu. În marea mulțime a Israelului neconvertit era însă totdeauna o rămășiță credincioasă, adevărată: *adevăratul* Israel. Deci mulți israeliți nici nu aparțineau Israelului adevărat, care putea să-și revendice promisiunile de binecuvântare.

Și Ismael ar fi putut spera la dreptul la binecuvântarea lui Avraam, deoarece el era un urmaș al lui Avraam, și Esau credea, ca întâi născut al lui Isaac să aibă chiar drepturi deosebite la binecuvântare. Dar aceasta nu era nicidecum așa. Dacă numai nașterea producea apartenența la adevărații copii ai lui Avraam, atunci și Ismael și Esau trebuiau socotiți în rândul copiilor promisiunii. Însă așa cum Isaac prin *promisiune* a primit întâietatea față de Ismael, tot așa Iacov a primit întâietatea prin *alegere* față de Esau. Adevăratului Israel îi aparțin numai aceia care aparțin acestuia nu numai pe baza nașterii naturale și care au avut parte numai de circumcizia exterioară, ci și de circumcizia inimii (Romani 2.29; vezi articolul: ["Adevăratul iudeu și Israelul lui Dumnezeu"](#)). Prin aceasta devine vizibilă alegerea lor.

Tot așa a fost și în zilele apostolilor: fiecare israelit din mulțimea poporului neconvertit, care se pocăia și se declara de partea lui Mesia și vedea în El pe Salvatorul trimis de Dumnezeu,

aparținerea oștirii alese, Israelului adevărat, rămășiței iudaice. În acești iudei s-au împlinit deja unele promisiuni prin venirea lui Hristos în lumea aceasta. [Vezi de exemplu Luca 4.18.] Împlinirea multor alte promisiuni neîmplinite (vezi în cartea "[Bogăția uitată](#)" § 2.1) a fost amânată pentru mai târziu – când „*tot Israelul va fi mântuit*” (Romani 11.26). Iudeii care cred în Hristos sunt ramurile rămase în măslin și care nu au fost rupte (compară cu Romani 11.17a). Ei se află acum în Adunare (Biserică), și Dumnezeu recunoaște în ei pe rămășița credincioasă a lui Israel, „rămășița potrivit unei alegeri a harului” (Romani 11.5). În Adunare (Biserică) într-adevăr iudeii care cred în Hristos și păgânii au fost aduși împreună „într-un singur om nou” (Efeseni 2.15) și principial stau la aceeași înălțime a ochilor, însă Israelul adevărat, „Israelul lui Dumnezeu” (Galateni 6.16), este o grupă deosebită de creștini din cadrul Adunării lui Dumnezeu (vezi în cartea "[Bogăția uitată](#)" § 22.12; figura 5): ei constau din iudeii care cred în Hristos și au fost pecetluiți cu Duhul Sfânt; prin aceasta ei aparțin deci totodată trupului lui Hristos (Adunării = Bisericii) precum și Israelului adevărat, respectiv Israelului lui Dumnezeu. [Și amilenianiștii, cum ar fi R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 356, și D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 140-141, văd în Israelul adevărat numai pe iudeii care cred în Mesia, spre deosebire de R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatrischer Verlag Beese) 2006, pag. 54-55.]

Versetele din Romani 9.6-8 vorbesc într-adevăr despre adevărații israeliți, însă vrem să observăm că nu toate promisiunile Vechiului Testament date lor s-au împlinit. După convingerea unor comentatori binecuvântarea acestei rămășițe a fost dată adevăraților israeliți. [Compară R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 356.] Dar ce este atunci cu promisiunile din Isaia 2.2-4; Zaharia 8.23 sau Deuteronom 28.13, unde izraeliților le este promisă o poziție de frunte față de celelalte națiuni? Aceste promisiuni își așteaptă încă împlinirea, „pentru că darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău” (Romani 11.29).

Unii comentatori ai Bibliei [Compară R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 54-55.] vor să vadă în *Israelul adevărat* pe toți credincioșii tuturor timpurilor; prin urmare și credincioșii dintre națiuni ar aparține Israelului adevărat. În acest caz Pavel ar folosi cuvântul „Israel” foarte samavolnic. Însă în acest pasaj este vorba că nu toți

aceia care erau israeliți prin *descendență* aparțineau și *izraeliților adevărați*, ci numai aceia care erau aleși. Din afirmația din versetul 6: „... nu toți cei din Israel sunt Israel” acești comentatori fac aproape contrariul: „... și mulți alții *din afara* lui Israel sunt Israel.” Această afirmație nu se poate găsi niciunde în Scriptură. În epistola către Romani *totdeauna* este vorba de Israelul textual, și nu de un Israel „spiritual”, Biserica, atunci când se vorbește despre Israel (Romani 9.27; 11.5; 11.25 și versetele următoare). Pavel diferențiază totdeauna aceste două grupe.

În exemplul cu Isaac și Ismael (Romani 9.6-9), Pavel dovedește că descendența *naturală* din Avraam nu este baza pentru binecuvântare. Într-adevăr Ismael descindea din Avraam și era chiar întâiul său născut, dar el nu era un copil al promisiunii. Prin aceasta s-a arătat clar iudeilor: tu nu te poți baza pe faptul, că tu numai prin faptul că descinzi din Avraam ai anumite privilegii față de națiuni. Căci în suveranitatea Sa Dumnezeu dă promisiunile Lui așa cum vrea El și cui vrea El.

Cu privire la Ismael un iudeu ar fi putut replica: da, dar Isaac și Ismael aveau mame diferite, și mama lui Ismael era chiar o roabă. Probabil în aceasta constă diferența? – Din cauza aceasta apostolul dă un alt exemplu: Iacov și Esau erau amândoi fii ai aceluiași tată și ai aceleiași mame (Rebeca). Prin aceasta și argumentul acesta cade.

În exemplul cu Iacov și Esau se adaugă în mod deosebit principiul *alegerii*. Este alegerea suverană a lui Dumnezeu, independentă de timp („... nefiind încă născuți”; Romani 9.11) și de comportare („... nefăcând ceva bine sau rău ... nu din fapte, ci de la Cel care cheamă”; Romani 9.11,12). Este o alegere mai dinainte, total independentă de comportarea și atitudinea de mai târziu a celor aleși. [Iacov era un înșelător și cu un caracter slab, și Ismael trăia deja, atunci când Isaac a fost ales.] Suveranitatea alegerii se arată în mod deosebit în aceea, că Iacov și Esau erau gemeni. Dacă deci părintele lor Iacov a fost binecuvântat numai pe baza alegerii suverane, atunci pe ce bază izraeliții voiau să clădească privilegiul lor față de națiuni?

Tradus de la: [Wer ist ein wahrer Jude oder der wahre Israelit?](#)

Extras din cartea [Der vergessene Reichtum](#) de D. Schürmann | S. Isenberg
Capitolul 8.2.2: „Verheißung und Auswahl (Romani 9.6-13)“, pag. 178–182.
Tradus [Caile lui Dumnezeu cu Israel.htm](#).

Traducere: Ion Simionescu